

J. KOZIAR – Geological proofs of significant expansion of the Earth and its broader scientific context.

The Association of Geologists Alumni of Wrocław University, Wrocław 2018, 228 str.;

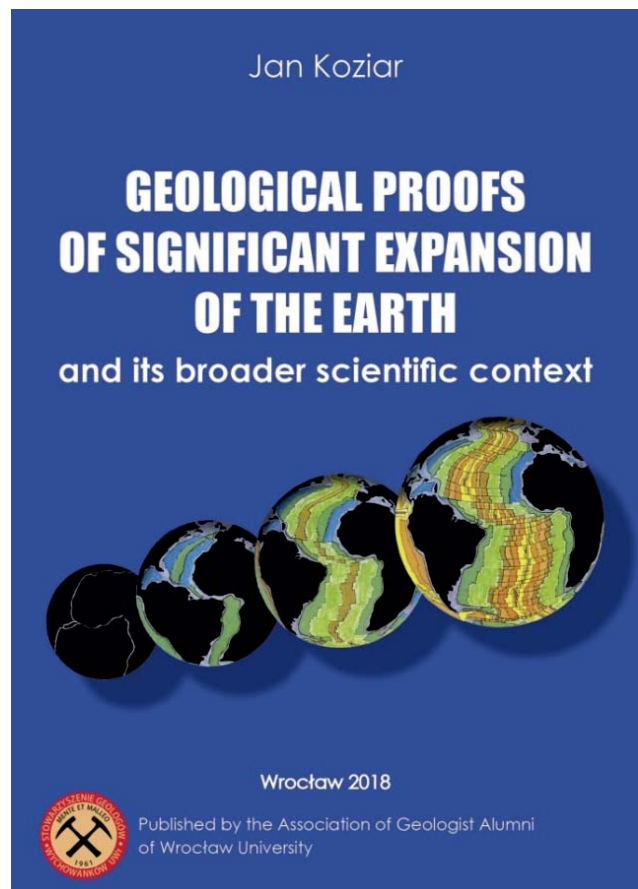
www.wrocgeolab.pl/proofs.pdf

Jest to już trzecia książka (obok wielu artykułów) tego Autora poświęcona teorii ekspansji Ziemi. W rzeczywistości została opublikowana jesienią zeszłego roku. Jest jednak antydatowana, jako że została dedykowana prof. Józefowi Obercowi w setną rocznicę jego urodzin i dziesiątą rocznicę jego śmierci. Obie te rocznice przypadły na rok 2018.

Publikacja jest bogato ilustrowana i podzielona na dwie części. Zasadnicza jej treść jest poprzedzona obszernym wstępem, w którym są przedstawione historyczne i merytoryczne relacje między teorią ekspansji Ziemi a tektoniką płyt. Zależności te nie są znane większości geologów, a bez ich rozumienia nie można należycie pojmować współczesnej geotektoniki. Autor wskazuje, że fundamentem tektoniki płyt jest przyjęte *a priori* założenie, że Ziemia nie ekspanduje. Zamiast więc budować w oparciu o to założenie kolejne modele (np. model subdukcji), tektonicy płyt powinni się zająć jego udowodnieniem – czego dotychczas nie zrobili. Tymczasem można przedstawić szereg wzajemnie niezależnych dowodów ekspansji Ziemi. Każdy z nich automatycznie falsyfikuje to podstawowe założenie tektoniki płyt, razem z modelami na nim opartymi.

W pierwszej części książki Autor przedstawia siedem takich dowodów. Są one autorstwa różnych osób i rozsięte w różnych publikacjach w dużym przedziale czasowym. Zaslugą Jana Koziara jest zebranie ich wszystkich oraz solidne merytoryczne i graficzne opracowanie. Warto tu te dowody krótko wyczerzyć: 1) test Careya, wykazujący powiększanie się powierzchni Pacyfiku; 2) wydłużanie granic płyt litosfery i radialny rozrost samych płyt; 3) *Gaping gores* Careya, czyli sztuczne rekonstrukcyjne rozwarcia litosfery, pojawiające się przy jej składaniu na powiększonej Ziemi; 4) wzajemne rozsuwanie się plam gorąca; 5) paradoks arktyczny Careya, oznaczający asymetryczną ekspansję Ziemi (wybrzuszanie) w kierunku południowym, stąd podział na półkulę oceaniczną i lądową; 6) istnienie głębokich płaszczowych korzeni płyt litosfery, z czego wynika, że płyty stoją w przybliżeniu w miejscu, a ich wzajemne odsuwanie się wynika z ich oddalania się od środka Ziemi; 7) ekspandujące koło wielkie Rippera-Perina – jeżeli jedno koło wielkie na kuli się powiększa, to cała kula się powiększa.

W drugiej części książki Autor porusza szereg zagadnień, które w obecnym ujęciu stanowią skuteczną zaporę w rozumieniu teorii ekspansji Ziemi. W pierwszym rzędzie szczegółowo są omówione testy paleomagnetyczne i ich wyniki, które ponoć przeczą ekspansji Ziemi (podczas ich interpretacji używa się stałego promienia Ziemi). Przy dokładnej analizie wyników testów okazuje się jednak, że potwierdzają tę ekspansję. Podobnie jest z wynikami uzyskanymi przez geodezję satelitarną, co Jan Koziar wykazuje szczegółowo w osobnej książce *Expanding Earth and Space Geodesy*, recenzowanej już w *Przeglądzie Geologicznym* (67: 74; 67: 430–432). Obie te dyscypliny, operujące ścisłym aparatem matematycznym, przyczyniły się

w decydującym stopniu do zdyskredytowania teorii ekspansji Ziemi. W zakresie samej geologii uczyniła to hipoteza subdukcji, zastosowana zarówno do objaśnienia rozwoju łuków wysp i aktywnych brzegów kontynentów, jak i do wewnątrzkontynentalnych gór fałdowych. Autor zwraca uwagę, że bezpośrednia analiza tych struktur, w oderwaniu od globalnych apriorycznych założeń stałości promienia Ziemi, wykazuje w ich obrębie rozciąganie i rozrywanie litosfery. Dowodzi to niezależnie ekspansji Ziemi.

Jan Koziar wskazuje, że potężne rozmiary dinozaurów oraz pomiary satelitarne i grawimetryczne, rejestrują wzrost masy Ziemi w czasie geologicznym. Następnie podaje możliwe przyczyny wzrostu tej masy zgodne z zasadami współczesnej fizyki i kosmologii.

W zakończeniu książki jest poruszony problem genezy Ziemi w nawiązaniu do eksplozywnej teorii kosmologicznej astrofizyka ormiańskiego Ambarcumiana. Eliminuje ona z kosmologii mgławicową hipotezę powstawania ciał niebieskich. Ciała zbudowane z materii atomowej (gwiazdy, planety) mają powstawać z supergęstej materii przedgwiazdowej, którą może być materia neutronowa. Ta dobrze uzasadniona empirycznie teoria i teoria ekspansji Ziemi uzupełniają się, a nawet wynikają z siebie nawzajem. Mimo to, jak na razie, stanowią margines głównego nurtu nauki.

Gorąco rekomenduję zapoznanie się z nową książką Jana Koziara oraz z innymi jego pracami z zakresu ekspansji Ziemi, które są dostępne na stronie internetowej Autora (www.wrocgeolab.pl). Jest to dorobek wielu lat pracy, wspomaganej przez grupę polskich ekspansjonistów, który

wysunął się na czoło osiągnięć światowej społeczności ekspansjonistów.

Przytoczę opinię o recenzowanej książce jednego z nich, Johna Eichlera: *Polski geolog Jan Koziar wiele lat poszukiwał mocnych dowodów ekspansji Ziemi. Jego wyniki obejmują siedem niezależnych geologicznych dowodów ekspansji, opartych na empirycznych obserwacjach, które powinny przekonać nawet sceptycznych geologów i innych – którzy poświęcą czas by przeczytać i przemyśleć prezentowany materiał – że ekspansja rzeczywiście ma miejsce. Jego najnowsza książka jest najbardziej wszechstronnym technicznym opracowaniem, które przestudowałem, które wyluszcza szczegółowo, dlaczego wiele geo-*

logicznych zjawisk nie może być wyjaśnionych inaczej jak tylko przez ekspansję. Gorąco rekomenduję jego książkę każdemu, szczególnie zawodowym geologom, którzy wątpiąc w ekspansję, szukają niepodważalnych dowodów, że ona istnieje (John Eichler *The problem with Earth expansion*. [W:] Stephen Hurrell (red.), *The Hidden History of Earth Expansion. Told by researches creating a Modern Theory of the Earth*. Oneoff Publishing, 2020).

Nie trzeba dodawać, że dorobek polskiej grupy ekspansjonistów jest jednocześnie oryginalnym osiągnięciem polskiej geologii.

*Andrzej Muszyński
UAM Poznań*